

[Carlsen-Skiødt.]

De, der er gaaet ind for Loven, og som om et Øjeblik vil stemme for den, har haft en Følelse af, at det for alt i Verden ikke maa faa et saadant Skær over sig, at der kan være Tale om Straf. Den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rahbek, sagde, at det kunde dog være godt for disse stakkels Mennesker — der kunde maaske være Grund til at lægge Mærke til, hvor ofte Udtrykket „stakkels Mennesker“ er blevet brugt i denne Forbindelse; der er jo ogsaa andre Mennesker, man kan sige det om, men det er, som sagt, paafaldende, hvor stærkt det er blevet benyttet under disse Forhandlinger —, om de ved Hjælp af Kastration kunde slippe for Internering. De er blevet interneret, fordi de er farlige for Samfundet, og det er altsaa en Slags Straf; naar de saa gennem Kastration bliver løsladt, kan jeg ikke se andet end, at man er inde paa dette at ombytte den ene Straf med den anden, og selv om man vil sige, at det ikke er en Straf, synes jeg dog, det ligger saa nær op derad, at man har Ret til at betragte det som en Straf.

Det er Frivillighedsprincippet, der særlig er understreget i § 1, men jeg er ikke blind for, at det næste Skridt, som det ærede Medlem Hr. Bindslev ogsaa sagde, vil blive Tvangskastration. Er man begyndt at gaa Vejen, saa gaar man videre. Man synes at opnaa nogle Resultater, og man ønsker at opnaa endnu flere Resultater, og det kan ikke nytte, at man, som det ærede Medlem Hr. Rahbek nævnte, i Betænkningen har taget Afstand fra en videre Udformning o. s. v., det betyder jo uhyre lidt for en kommende Rigsdag og skal selvfølgelig heller ikke være en Spærring for en kommende Rigsdags Arbejde.

Jeg vil derefter gerne sige en lille Smule om § 2, der efter min Mening er af endnu alvorligere Art end § 1, idet man her staar overfor et Indgreb uden vedkommendes Ønske. Det hedder ganske vist, at for saa vidt den paagældende ikke er mere aandsvag, end at han eller hun har nogen Forstaaelse af, hvad det er, der iværksættes, skal den paagældende spørges, men i Realiteten vil dette jo intet betyde. Jeg har i denne Forbindelse nogle Spørgsmaal, som jeg gerne vil lade gaa videre til de forskellige Autoriteter. Forholdet er jo det, at vore dygtigste Læger er meget varsomme med, hvad de tør sige med Hensyn til Fremtiden, og jeg vil gerne spørge, hvad vore Læger siger om Helbredelsesmulighederne her, hvor der er Tale om et Indgreb uden vedkommendes Ønske; at Værgen giver sin Tilla-

delse, ser jeg ganske bort fra, en Tilladelse kan gives af mange forskellige Grunde, det behøver aldeles ikke at være af Omsorg eller af Omhu for vedkommende Patient. Erfaringerne kan altsaa give Lægerne Ret i, at i 99 af 100 Tilfælde er Helbredelse udelukket, men hvis det slaar fejl i et eneste Tilfælde, vil man alligevel komme til at gøre Fortræd paa urette Sted. Lægernes Erfaringer er jo ogsaa begrænsede, og er de begrænsede med Hensyn til Helbredelsesmulighederne, saa er de det i endnu meget højere Grad med Hensyn til det Spørgsmaal, som ogsaa har været fremme i Debatten, nemlig Arvelighedsproblemet. Hvad ved egentlig Lægerne om Arvelighedsproblemet? Ja, ligesom alle vi andre kender de nogle Hovedlinier, og i Bilagene, der ledsager Betænkningen, vil man ogsaa finde nævnt nogle Eksempler, som selvfølgelig er fuldstændig rigtige; de taler alle sammen om Hovedlinierne i Arvelighedsspørgsmaalet, men de siger intet om Sidelinierne eller om Springafvigelserne, fordi de intet kan sige. Jeg er ikke Læge, og jeg skal være meget varsom med at udtale mig om dette Spørgsmaal, men overfor Spørgsmaalet om Springafvigelser kunde jeg dog have Lyst til at nævne et i denne Henseende efter min Mening ganske karakteristisk Eksempel, nemlig at Bedstefaderen til Danmarks store Digter H. C. Andersen var aandsvag, men H. C. Andersen blev dog verdensberømt. Og man kunde nævne mange andre Eksempler, hvor Springafvigelsen har været saa stor, at man overhovedet ikke kan optrække nogen bestemt Linie og sige: saadan og saadan. Jeg vil blot ud fra dette fastslaa — og det vil dygtige og samvittighedsfulde Læger sikkert ogsaa give mig Medhold i —, at her er man inde paa et Omraade, hvor Lægerne umuligt kan forudsige noget, og derfor kan man heller ikke sige noget om Rækkevidden af de Indgreb, som Lovforslaget her giver Tilladelse til.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har i tidligere Indlæg her i Salen oplyst, og han nævnte det ogsaa i Dag, at der under en Retssag imod en Person var foretaget Indgreb af den heromhandlede Art, altsaa stik imod Loven. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, ikke hvad der er blevet gjort ved dette Tilfælde, men er det saadan, at man i det højt kultiverede og højt civiliserede Land Danmark kan risikere, at der af Lægerne gøres Indgreb paa det ene eller det andet Organ, stik imod Loven, og at det godkendes? Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou udtalte